Найтонша ватра не згаса
під небесами,
немов тримає небеса
у тьмі над нами

лише вона. Одним одна.
Тому й тримає.
І є печаль, і є вина,
й злоби немає.

Але нема і доброти
і вже не буде.
Бо ватра ця із темноти
не вскочить в груди.

І не розпалить більше нас,
ми с-славно гаснем,
бо ж був і в нас Великий Князь,
був Сонцем Ясним.

Затонко, ватерко, гориш.
Заостро, фрілко.
Стримиш у грудях ніби ніж —
в моїх замілко.